

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. H.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 5. 2021, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 3. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobci od 15. 3. 2004 částečný invalidní důchod s tím, že od 1. 1. 2010 se tento částečný invalidní důchod považuje za invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a dále od 11. 5. 2010 žalobci zvýšila

invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a přiznala žalobci doplatek invalidního důchodu od 2. 9. 2015.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že na základě dodané zdravotnické dokumentace měl již v roce 2010 posudkový lékař stanovit dřívější datum vzniku invalidity, nebo se případně vyžádat další doplňující zprávy. S ohledem na posouzení invalidity žalobce posudkem ze dne 1. 12. 2020, jež bylo podkladem pro prvostupňové rozhodnutí, nebyl postup posudkového lékaře (a tím i žalované) v roce 2010 správný. Proto má žalobce za to, že mu náleží doplatek důchodu v rozsahu podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) věta třetí zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), neboť mu byl v roce 2010 invalidní důchod přiznán od pozdějšího data, než od jakého náležel, v důsledku nesprávného postupu žalované.
4. Žalobce rovněž namítl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak neodůvodnila, proč v jeho případě aplikovala ust. § 56 odst. 1 písm. b) věta první a druhá zákona č. 155/1995 Sb. a nikoli větu třetí téhož ustanovení zákona č. 155/1995 Sb., přestože žalobce v uplatněných námitkách uvedl, že se žalovaná dopustila nesprávného postupu tím, že v roce 2010 určila den vzniku invalidity žalobce dnem 11. 5. 2010, ačkoli žalobce by invalidní již od 15. 3. 2004, jak žalovaná uzavřela prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaná se tak podstatou žalobcem podaných námitek podle žalobce v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 10. 2021 shrnula průběh předcházejícího řízení, obsah žalobcem podané žaloby a některé skutečnosti, ze kterých v předcházejícím řízení vycházela.
6. K žalobním námitkám pak uvedla, že byla v prvotním rozhodnutí vázána posudkem a posouzením zdravotního stavu žalobce Pražskou správou sociálního zabezpečení ze dne 5. 8. 2010. Proto podle žalované z její strany k žádnému nesprávnému postupu orgánu sociálního zabezpečení nedošlo a nebyl tak důvod postupovat jinak, než jak ve věci doplatku důchodu postupovala, tj. nebyl důvod postupovat podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) věta třetí zákona č. 155/1995 Sb.
7. S ohledem na obsah žalobních námitek navrhla žalovaná provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí k posouzení zdravotního stavu a pracovních schopností žalobce. Jinak měla za to, že ve věci žalobce postupovala v souladu se zákonem a nedopustila se žádného nesprávného úředního postupu, a za dosud zjištěného skutkového stavu navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

8. Žalobce v reakci na vyjádření žalované k žalobě podal repliku, ve které uvedl, že nijak nerozporuje správnost posouzení jeho zdravotního stavu pro účely rozhodnutí o jeho nároku na invalidní důchod provedeného posudkem žalované ze dne 1. 12. 2020, na jehož podkladě bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proto nesouhlasil s návrhem žalované na provedení důkazu posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí coby důkazem nadbytečným.
9. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2014, č.j. 5 Ads 94/2014 – 22, podle kterého „*Pochybení posudkového lékaře spočívající v tom, že se při posuzování plné či částečné invalidity podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o*

organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2008, řádně nevypořádá se všemi skutečnostmi vyplývajícími ze shromážděných zpráv odborných lékařů o zdravotním stavu žadatele, v důsledku čehož posudek posudkového lékaře nedostojí požadavkům úplnosti a přesvědčivosti, představuje „nesprávný postup orgánu sociálního zabezpečení“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném od 1. 1. 2009.” Jelikož měl posudkový lékař při posuzování zdravotního stavu žalobce dne 5. 8. 2010 rovněž k dispozici zdravotnickou dokumentaci MUDr. A. T., podrobnou zprávu ošetřujícího psychiatra, výstupní zprávu z Psychiatrické nemocnice Bohnice a zprávu MUDr. R., tj. tutěž zdravotnickou dokumentaci, která byla nyní podkladem pro změnu data vzniku invalidity, postupoval nesprávně, jestliže datum invalidity žalobce stanovil až dnem 11. 5. 2010 s tím, že tento nesprávný postup je podle žalobce nutno přičítat žalované.

V. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
11. Rozhodnutím žalované ze dne 14. 10. 2010 byl žalobci od 11. 5. 2010 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, a to na základě posudku posudkového lékaře ze dne 5. 8. 2010, který žalobce shledal invalidním pro invaliditu třetího stupně právě od 11. 5. 2010.
12. Žalobce dne 2. 9. 2010 požádal o změnu výše invalidního důchodu, resp. o změnu data invalidního důchodu. V návaznosti na tuto žádost žalovaná svým posudkovým lékařem, který dne 1. 12. 2020 vydal posudek o invaliditě žalobce, shledala žalobce částečně (dle tehdy platných předpisů) invalidním od 15. 3. 2004 s tím, že od 1. 1. 2010 šlo v důsledku změny právní úpravy o invaliditu prvního stupně, a od 11. 5. 2010 invalidním pro invaliditu třetího stupně. Žalovaná na podkladě uvedeného posudku vydala prvostupňové rozhodnutí, kterým přiznala žalobci od 15. 3. 2004 částečný invalidní důchod s tím, že od 1. 1. 2010 se tento částečný invalidní důchod považuje za invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a dále od 11. 5. 2010 žalobci zvýšila invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a přiznala žalobci doplatek invalidního důchodu od 2. 9. 2015.
13. Žalobce nesouhlasil s prvostupňovým rozhodnutím v té části, ve které mu byl přiznán doplatek invalidního důchodu za dobu od 2. 9. 2015, neboť měl za to, že mu doplatek náleží za dobu od (nově) stanoveného data vzniku částečné invalidity, tj. od 15. 3. 2004, a podal si proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud přitom ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této

situace a s ohledem na obsah žalobních námitek, repliky žalobce a správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

16. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
18. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2009 zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.
19. Podle ustanovení čl. II. bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 306/2008 Sb.“), se za dobu před 1. lednem 2009 důchod nebo jeho zvýšení doplatí ve výši, v níž důchod správně náležel, nejvýše v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. prosince 2008.
20. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 1. 2008, zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, nejvýše však tři roky nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení.
21. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 306/2008 Sb., části měnící ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., se platnou úpravu navrhuje dále změnit v případech, kdy k zamítnutí žádosti o důchod nebo k přiznání důchodu v nižší částce, než náleží, dojde v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, tj. zejména tehdy, jestliže orgán sociálního zabezpečení přehlédne okolnost, která již byla obsažena v podkladech v době rozhodování, použije nesprávných podkladů, dopustí se početní

chyby, zamění podkladový materiál, chybně stanoví věk potřebný pro vznik nároku na důchod, provede snížení důchodu, přestože k němu dojít nemělo, nezvýší důchod, přestože ke zvýšení dojít mělo (zejména při hromadném zvyšování důchodů). Je odůvodněné, aby v těchto případech, ve kterých má orgán sociálního zabezpečení k dispozici všechny poklady plně a jednoznačně prokazující důchodové nároky oprávněného, náležel příslušný doplatek důchodu, jako plnění dlouhodobého charakteru, bez omezení.

22. Žalobce v podané žalobě namítl, že mu měl být invalidní důchod doplacen ode dne vzniku invalidity, tj. ode dne 15. 3. 2004 a nikoli s časovým omezením pěti let ode dne podání žádosti o změnu data vzniku invalidity s tím, že pochybení nastalo na straně státu. Nesprávnost uvedeného aktuálně zjištěného data invalidity naopak již v žalobě nenamítal, což výslovně zdůraznil i ve své replice k vyjádření žalované.
23. Žalovaná má naopak za to, že na její straně nedošlo k nesprávnému postupu, neboť byla vázána posudkem posudkového lékaře, a proto náleží žalobci doplatek invalidního důchodu za dobu 5 let zpětně ode dne uplatnění nároku, tj. ode dne 2. 9. 2015.
24. Z uvedeného vyplývá, že spornou mezi účastníky je otázka výkladu § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2009, a to konkrétně otázka, zda pochybení posudkového lékaře při posouzení zdravotního stavu žalobce představuje „nesprávný postup orgánu sociálního zabezpečení“.
25. Při posuzování této otázky vycházel soud ze závěru vysloveného Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 18. 7. 2014, č. j. 5 Ads 94/2014-22, dle kterého *Pochybení posudkového lékaře spočívající v tom, že se při posuzování plné či částečné invalidity podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2008, řádně nevypořádá se všemi skutečnostmi vyplývajícími ze shromážděných zpráv odborných lékařů o zdravotním stavu žadatele, v důsledku čehož posudek posudkového lékaře nedostojí požadavkům úplnosti a přesvědčivosti, představuje „nesprávný postup orgánu sociálního zabezpečení“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném od 1. 1. 2009. Zjistí-li se, že v důsledku takového pochybení byl žadateli přiznán důchod v nižší částce nebo od pozdějšího data, než mu náleží, má žadatel právo na doplatek ode dne, od něhož mu důchod správně náleží, avšak za dobu před 1. 1. 2009 nejvýše v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. 12. 2008 (čl. II bod 14 zákona č. 306/2008 Sb.).*
26. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, na který odkazoval i žalobce ve své replice k vyjádření žalované, dále uvedl, že stěžovatelka vycházela z *nesprávného předpokladu, že posouzení zdravotního stavu, resp. případné existence plné či částečné invalidity žadatele o invalidní důchod (podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2009), které je prováděno posudkovými lékaři Lékařské posudkové služby, nepatří do působnosti orgánu sociálního zabezpečení, resp. že pochybení při posouzení zdravotního stavu žadatele nemůže být nesprávným postupem orgánu sociálního zabezpečení... Jelikož ovšem posouzení zdravotního stavu patří mezi činnosti, které vyžadují odborné lékařské znalosti, je posouzení této otázky svěřeno odborným orgánům. Podle § 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2008, „[o]kresní správy sociálního zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů ve věcech sociálního zabezpečení (...) při zjišťovacích a kontrolních lékařských prohlídkách; za tím účelem svými lékaři posuzují a) plnou invaliditu nebo částečnou invaliditu,(...)“ [srov. též § 6 odst. 4 písm. q) zákona o*

organizaci a provádění sociálního zabezpečení]. Vlastní posouzení zdravotního stavu žadatele o invalidní důchod tedy nevykonává přímo stěžovatelka, nýbrž lékaři okresních správ sociálního zabezpečení, kteří jsou zařazeni do Lékařské posudkové služby. Posudek lékaře pak tvoří odborný podklad pro rozhodnutí o žádosti o invalidní důchod a stěžovatelka je tímto posudkem vázána. Stěžovatelka nesprávně odlišuje činnost posudkových lékařů, kteří posuzovali plnou či částečnou invaliditu, od činnosti orgánů sociálního zabezpečení při rozhodování o žádosti o přiznání invalidního důchodu. Přestože se jedná o odbornou medicínskou činnost, z citovaných ustanovení zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení vyplývá, že posouzení zdravotního stavu je vykonáváno lékaři Lékařské posudkové služby, která tvoří funkční součást okresních správ sociálního zabezpečení. Posudkoví lékaři plní úkoly a podílejí se na výkonu působnosti náležící orgánům sociálního zabezpečení. Jedná se tedy o funkční rozdělení úkolů, což nemá žádný vliv na skutečnost, že posouzení zdravotního stavu patří do působnosti okresních správ sociálního zabezpečení.

27. V projednávané věci ze spisového materiálu vyplývá, že posudkem Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 8. 2010 byl žalobce uznán od 11. 5. 2010 invalidním pro invaliditu třetího stupně a od tohoto data mu byl rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 14. 10. 2010, č.j. X přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Posudkový lékař Pražské správy sociálního zabezpečení v uvedeném posudku o invaliditě žalobce v rámci posudkového zhodnocení uvedl prakticky pouze to, že u žalobce zjistil X, pro kterou je invalidní pro invaliditu třetího stupně s tím, že u žalobce došlo k poklesu pracovní schopnosti o 70 %. Dále zařadil zdravotní postižení žalobce do příslušné položky podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a konstatoval vznik invalidity žalobce k datu 11. 5. 2010 bez jakéhokoli odůvodnění. Přinejmenším ohledně data vzniku invalidity neobsahuje předmětný posudek žádné, byť jen implicitní odůvodnění toho, proč měla invalidita žalobce vzniknout právě k tomuto datu, pročez přinejmenším v tomto směru rozhodně nelze hovořit o úplnosti či přesvědčivosti tohoto posudku.
28. Naproti tomu posudek Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 12. 2020, kterým byl žalobce uznán invalidním již od 15. 3. 2004, obsahuje právě onu v předchozím posudku chybějící analýzu vývoje zdravotního postižení žalobce v čase ústící vcelku logicky (a tudíž i přesvědčivě) do závěru o postupné gradaci zdravotního postižení žalobce z invalidity částečné (posléze I. stupně) až po invaliditu třetího stupně, kdy jednotlivé etapy posudkový lékař zřetelně s odkazy na odborné nálezy obsažené ve zdravotnické dokumentaci ohraničil. V zásadě shodně, jen ještě poněkud podrobněji, postupoval posudkový lékař žalované, který vydal dne 4. 5. 2021 posudek o invaliditě žalobce pro účely námitkového řízení, když dospěl rovněž k závěru o vzniku invalidity žalobce již od 15. 3. 2004. Oba tyto posudky narozdíl od posudku ze dne 5. 8. 2010 splňují (nejen) ohledně data vzniku invalidity žalobce požadavek na úplnost a přesvědčivost posudku. Žádný z účastníků proti oběma těmto posudkům ničeho nenamítal, a to ani žalobce, jak patrně nesprávně usuzovala žalovaná z obsahu žaloby a jak žalobce ve svého replice výslovně uvedl. Proto zdejší soud v první řadě neshledal potřebu provádět důkaz o invaliditě žalobce, zejména pak ohledně data jejího vzniku, posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
29. Vzhledem k tomu, že posudek tvoří v podstatě jediný podklad pro posouzení zdravotního stavu, resp. splnění podmínky invalidity, musí být jeho závěry především řádně odůvodněny a posudkový lékař je povinen se přesvědčivě vypořádat se všemi zjištěnými skutečnostmi, které by mohly být významné pro posouzení zdravotního

stavu. Posudek, který neobsahuje náležité odůvodnění posudkových závěrů, nelze vzít za přesvědčivý (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, nebo ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 - 136, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Z tohoto pohledu a s přihlédnutím posudkům ze dne 1. 12. 2020 a ze dne 4. 5. 2021 nelze mít posudek ze dne 5. 8. 2010 za úplný, celistvý a přesvědčivý.

30. Zdejší soud má tak za to, že posudkový lékař žalované postupoval nesprávně, když dne 5. 8. 2010 vydal prakticky nepřezkoumatelný, neúplný a nepřesvědčivý posudek, kterýžto nesprávný postup je pochopitelně třeba považovat za nesprávný postup samotné žalované, neboť posudkový lékař jsou nepochybně součástí organizační struktury žalované a nejsou nadáni žádnou samostatnou z působnosti žalované vyčleněnou procesní subjektivitou. Krom toho žalovaná postupovala nesprávně, i pokud jde o „dávkovou“ část své rozhodovací působnosti, neboť svoje rozhodnutí ze dne 14. 10. 2010, č.j. X, vydala právě na základě neúplného a nepřesvědčivého posudku o invaliditě žalobce.
31. Uvedená pochybení žalované zahrnující i pochybení posudkového lékaře představují zajisté nesprávný postup orgánu sociálního zabezpečení ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2009. V důsledku tohoto nesprávného postupu byl žalobci přiznán invalidní důchod od pozdějšího data, než od jakého mu náleží. Podle věty třetí § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném od 1. 1. 2009, by mu tedy náležel doplatek nesprávně nepřiznané části invalidního důchodu bez časového omezení uvedeného ve druhé větě tohoto ustanovení.
32. Současně však platí přechodné ustanovení obsažené v čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb., podle něhož *„[z]a dobu před 1. lednem 2009 se důchod nebo jeho zvýšení doplatí ve výši, v níž důchod správně náležel, nejvýše v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. Prosince 2008“*. Za období před 1. 1. 2009 tedy doplatek náleží nejvýše v rozsahu stanoveném v § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2008, tj. tři roky nazpět, a to i když k rozhodnému zjištění dojde až za účinnosti současné právní úpravy a i když přiznání nebo vyplácení důchodu v nižší částce, než v jaké náleží, zapříčinil orgán sociálního zabezpečení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 4 Ads 33/2013 - 32, ze dne 31. 1. 2019, č.j. 6 Ads 316/2018-46, dostupné na www.nssoud.cz).
33. Lze tedy shrnout, že žalobci náleží doplatek invalidního důchodu již od 1. 1. 2006 (tři roky nazpět od 1. 1. 2009). Jelikož napadeným rozhodnutím byl přiznán doplatek pouze za období od 2. 9. 2015, byl žalobci neoprávněně upřen doplatek invalidního důchodu za období od 1. 1. 2006 do 1. 9. 2015. Naproti tomu žalobci již nelze přiznat doplatek invalidního důchodu za dobu od 15. 3. 2004 do 31. 12. 2005.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Zdejší soud tedy podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí, byť žalobce byl úspěšný jen s částí uplatněné žalobní argumentace, a věc vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná vázána právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

35. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce byl sice v řízení úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly a ani je neuplatňoval. Žalované náhrada nákladů nenáleží, jelikož ve věci úspěch neměla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. března 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce